

[Wihlhelm]

Jeg vil gerne takke ordførerne, specielt for socialdemokratiet, SF og det radikale venstre, men også justitsministeren og andre ordførere, for modtagelsen af forslaget.

Justitsministeren kunne ikke lide tidsbegrænsningen – det var der også flere andre der var inde på – og det forstår jeg ikke helt, for der er ikke nogen tidsbegrænsning i forslaget. Det eneste er, at man ikke kan afsige aflytnings- og brevåbningskendelser for mere end 14 dage ad gangen, og at man skal have den kontrol med politiets arbejde, at hvis det vil have forlænget disse kendelser, skal der ikke – som retsudvalget blev informeret om i 1977, da vi fik deputationer fra forsvarsadvokater om dette spørgsmål og de berettede om, hvordan det foregik på samleband, og uden at domstolene overhovedet spurgte, hvad resultatet var af de foreløbige f.eks. 5 måneders aflytninger – kunne afsiges forlængede aflytningskendelser, uden at man fra politiets side har forelagt, hvad man foreløbig har fået ud af den aflytning eller den brevåbning, som foregår. Men ellers er der ikke nogen tidsbegrænsning, og derfor forstår jeg ikke den indvending, som justitsministeren og den konservative ordfører og fru Inge Krogh og vistnok et par stykker mere havde på dette punkt.

Ministerens havde mere sympati for forsvarerbeskikkelsen, og det håber jeg så vi når frem til. Derimod fik jeg ikke nogen kommentar til det tredje punkt i forslaget, nemlig den efterfølgende meddelelse, som man allerede i dag skal have efter § 787, stk. 6, men som man desværre, så vidt vi ved, aldrig får undtagen i de sager, hvor det fremgår af selve den straffesag, der følger af det. Og det er jo ikke dér, det er interessant, men netop når det er sket, som det viser sig, uberettiget. Det fik vi ikke rigtig nogen kommentarer til, og det synes jeg stadig væk er væsentligt. Det kommer jeg tilbage til under den konservative ordfører.

Men hovedsynspunktet fra ministeren var altså, at vi skulle vente på strafferetsplejeudvalget, og dér må jeg nok sige, at jeg var glad for, at socialdemokratiet sagde noget temmelig klart, nemlig at hvis ikke strafferetsplejeudvalget er klar med noget til næste samling, er socialdemokratiet parat til at gennemføre noget i retning af dette her i den næste folketingssamling. Det mener jeg må være rigtigt, for nu har vi faktisk fået besked

på at vente på strafferetsplejeudvalget, lige siden retsudvalget her i huset startede den sag for seks år siden, og vi fik den samme besvarelse fra den daværende justitsminister, da vi havde forslaget fremme første gang, i 1981, altså for to år siden.

Så vidt jeg ved, er strafferetsplejeudvalget knap nok kommet i gang med at tage hul på dette problem. Efter at vi nu har fået vores forskellige henvendelser fra retsudvalget spist af igennem seks år med, at vi skal afvente strafferetsplejeudvalget, er de faktisk knap nok kommet i gang med det. De blev sidste år omrokeret med henblik på dette problem, men har så i øvrigt måttet bruge hovedparten af deres tid på andre opgaver. Det vil vel opstå fortsat.

Derfor var jeg glad for hr. Ole Espersens tilsagn om, at hvis de ikke bliver færdige i næste samling, må vi vedtage noget uden at afvente strafferetsplejeudvalget.

Jeg var også glad for hr. Ole Espersens almindelige bemærkning om, at socialdemokratiet var positivt over for tendensen i dette forslag.

Vi kan også gå med til, som hr. Ole Espersen nævnte, at man i givet fald må give strafferetsplejeudvalget og i det hele taget udvalget, måske især under justitsministeriet, bedre arbejdsvilkår. Vi har set det samme med fremmedlovsudvalget: at man skal sidde og vente seks år på nogle ting, som alle mente var hastende, og som vi havde tilsagn om skulle foregå hurtigt. Og nu har vi altså fået seks års udskydelser med henvisninger til udvalgsarbejde på dette område – i et stående udvalg sågar – på et område, som et stort flertal i retsudvalget rejste med kraft i 1977.

Hr. Hagen Hagensen talte også imod tidsbegrænsninger, og igen kan jeg ikke rigtig forstå det, eftersom der ikke er nogen tidsbegrænsning, men kun kontrolforanstaltninger fra domstolenes side over for disse tvangsindgreb.

Hr. Hagen Hagensen nævnte, at vi i bemærkningerne har anført professor Gammeltoft-Hansens argumenter med hensyn til at give efterfølgende besked, og han nævnte også loyalt, at vi selv har taget stilling til de argumenter. Vi mener, at det er dårlige argumenter, at det prioriterer afsløringen over forebyggelsen, og at det især er dårligt, når vi nu står med et område, hvor vi er nødt til enten at have en garanti for borgeren imod